

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

IX. Discretio spirituum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

advertere prius se longius progressum, quia sæpius non erat in potestate tenere se. Et in una attestatione affirmat Pater Evangelista de Gattis ejus confessarius sæpiùs raptum fuisse in extasin sub ipso actu confessionis. Notabiliores hos sensus experiebatur in festis Ecclesiæ, & nostræ societatis solemnioribus non solum in mrditando, sed etiam in recitandis psalmis, & aliis scripturæ locis, experiundo in anima illos ipsos sensus, ac si de eo essent scripti, & perseverabant apud ipsum octo, quindecim, triginta diebus, relinquentes eum ità totum abstractum, & quasi attonitum, & obsoptum, ità ut aliud non posset considerare, nec interdiu, nec noctibus, quas sæpissimè transigebat in oratione totas. Et subinde abstractiones ita erant vehementes, ut videretur anima velle omninò exire, & propterea ultra impetuosos clamores trahebat secum in altum etiam corpus variis modis, ut uniretur cum suo amato Domino, sicut dicemus sequentibus capitibus.

Aliquando solitus rapti in actu confessionis.

C A P U T IX.

Discretio Spirituum.

EX assidua cum DEO tractatione in oratione tantam lucem in animo hausit Pater Julius, ut facile posset bonos à malis spiritibus discernere, qui intus animos ad bonas vel malas actiones solent movere, quod est ipsissimum illud Ecclesiæ donum, magis uni, quàm alteri à Deo concessum, prout nos Sanctus Paulus docet. Ipsi mox liberaliter fuit impertitum statim ab ingressu in societatem, non solum quantum ex aureo illo Sancti Patris nostri Exercitiorum libello, & ab admirabili Superiorum regimine traxit, sed multò magis quod à sua ipsius simplicitate, & puritate est mutuatus. Dicebat namque per longam se ex-

Cc

perien-

Simplices
& candidi
magis apti
ad discer-
nendos spi-
ritus.

Condedit
tractatum
de discre-
tione spi-
rituum.

Admonuit
sæpè supe-
riores de
periculis
aliorum.

Quod si-
gnum? si
cogitatio-
nes prove-
niant à
Diabolo.

Explicat
rem simi-
litudini-
bus.

perientiam didicisse, simplices & candidos, qui bona mente procedunt, esse magis aptos & habiles ad cognoscenda interiora, quæ in hominibus latent, & in ipsis virtutis perfectionem, & deformitatem vitiorum, sicut aurichalcum discernitur ab auro & stannum ab argento. Et quoniam ipse erat simplicissimi, & innocentissimi candoris, ideò & in discretione spirituum fuit parisi felicitatis, ac cum multâ laude de ea condidit Tractatum in quatuor libros divisum. Quod is cognovit in aliis, multò meliùs discrevit in seipso. Si cogitationes & suggestiones internæ provenirent à Diabolo, certum captabat signum à quadam afflictione & tristitia scrupulosâ, imò venenosâ, sicut ille ipsam appellat, quæ ipsi obfuscabat animum, insufflata à pectore serpentis infernalis. In aliis dein discernebat optimè internas inclinationes & affectus animi ab externo. Quoties ipse admonuit superiores, ut adjuvarent spiritum, præcaverent periculum sibi notum de hoc vel illo homine, quantumvis externis in moribus omnia bona & sancta promittente: neque ab illis auditus est, neque ipsi creditum. Et hinc pessimi illi tot successus, deserta religio etiam post plurimos in ea exactos annos, mortes & pænæ à Deo valdè notabiles.

Sæpè etiam illi diabolicarum suggestionum argumentum erant certum sensus interni animæ, & arteriæ immerse, & inter spiritus vitales confusæ, quæ trahendo illum ad quasdam operationes clarè illi indicabant præsentiam malignorum spirituum, id quod etiam per certam quandam sympathiam, & redundantiam in aliis cognoscebat, quamvis illi conarentur externa in facie contrarium præ se ferre, sicut alio in loco diximus. Et dicit non difficile sibi futurum fuisse declarare aliorum arcana. Et sicut nos erubescimus visâ in facie alterius nobis propè adstantis maculâ, nævo, vel cicatrice, ità se quoque erubuisse visis in animo

animo aliorum nonnullis vitiis & noxis. Aiebat porrò, sicut guttulæ minutissimæ, & quasi invisibiles roris & nebulæ quantumvis tenues madefaciunt & penetrant corpora, & sicut malus odor se cerebro insinuat, & venenum grassatur, & momento inficit cor, sic ad se, & ad intimum mentis suæ pervenisse exhalationes, ac vapores libidinosos, iracundos, tristitiâ atros eorum quos ipse videbat, ac creasse sibi mœrorem & afflictionem. Sicut Sanctum Philippum Nerium legimus olfecisse factorem peccatorum. Vnde 13. Januar. anno 1613. cùm ad Patrem Julium consilij gratiâ accessisset quædam persona vitio carnis multum dedita, talis putor Patrem Julium afflavit, ut non solum tanquam à fumo infernali inter loquendum opus fuerit sese avertere, sed & cùm non amplius esset ferendo, coactus fuerit discedere. Propter hanc ipsam sequioris exhalationis causam, quam vitiosi possunt exsudare, suadebat, ne staremus vicini, ut procuraremus tractare cum illis, qui essent conscientia purâ, animo tranquillo, moderati secundum virtutem, & pleni Spiritu Dei, qui ita sedulo ei assistebat, & custodiebat à periculis occulti mali, ut non personarum, verùm & rerum vitiosarum adulterinû ei detegeret odorẽ.

Libidinosam statim agnovit.

Vnde 25. Maij anno 1614. cùm volveret librum recens proculum, quamvis tractantem res spirituales & sanctas, sensit tamen ejusmodi iteratam aversionem, ut nequiverit progredi in eo legendo. Post quod ex uno Patrum nostrorum intellexit eum librum justis de causis fuisse prohibitum. Porrò ejus discretio adhuc ad sublimiorem aliquem ascendit gradum, ut non solum videret vicina, & propiora, sed & longinqua & remota perspiceret. Vnde sensit in seipso spiritum eorum, qui secum cupiebant tractare. Propterea cùm ad portam collegij vocaretur, vel in templum, animus illius ipsi præfagebat, quid esset futurum, præsertim cùm essent res valde bonæ, vel admodum

Pestilentem librum ex odore.

Sicut Gal-
lus ortum
solis, sic il-
le arcana.

Vocantes
superiores
quid vel-
lent, præ-
scivit.

Dedit con-
siliū,
quod non-
dum erat
peritum.

Discerne-
bat voca-
tiones ad
statum re-
ligiosum.

Tentatio-
nes non-
dum aper-
tas cogno-
scebat.

malæ. Sicut Gallus, inquebat, præsentit ortum solis, & multa animalia serenum, vel pluvias, antequam eveniant. Ac, quando superiores ipsum vocabant quiddam illi indicaturi, mox in animo ejus surgebant spiritus illi rei, vel argumento conformes, de quo ipsi loqui cupiebant, modò læti, modò mœsti. Ità sæpius intus à semet stimulatus, iret, ad invisendos nonnullos, comperit fuisse necessitatem non vulgarem, sicut, cùm Romæ anno 1595. motus à vehemēti suo spiritu intravit cujusdam infelicis domum, qui illo momento collum laqueo inseruerat, compendium & dispendium facturus vitæ, & desperationem temporalem cum æternâ prosequitur. Induxit, eum erroris ut pœniteret, ejus confessionem excepit, ac non ita multò post eum ad bene mortem oppetendam disposuit,

Similem ferè in modum Marcus Antonius Doria, & Domina Bettina ejus Soror Octavij Centurionis uxor scriptis ei separatis literis gratias agunt de dato sibi consilio prius, quam peterent, sed quod erant perituri. Quà re factum est, ut propter hanc plus quàm humanam prudentiam, & providentiam plurimi ad eum omne genus hominum recurrerent, simplices, docti, nobiles, ignobiles, sæculares, religiosi consilium ab eo in suis cùm sacris, tum prophanis dubiis accepturi; quod si sequi voluere, procedebant res ex animi sententiâ, sin? nemini alteri, quàm sibi infelices exitus poterant imputare. Ad eum modum optimè quoque discernebat vocationes ad religiosum statum, & determinabat unicuique suam religionem, quæ cuique melius esset accommodata. Item tentatis perquam certa & tuta præscribebat remedia, quorum magnus ad eum numerus confugiebat, & eorum tentationes sæpè ante, quàm ipsi aperirent, prænoscebat, prout Purpura & alij testantur de seipsis. Et quandoque ordinavit Deus, ut alij illas ipsi manifestarent miris modis, ut efficaciori occurreretur

cum

cum remedio. Ita accidit cuidam Juveni tentato, sicut Pater Anellus deponit sequentibus verbis: Anno 1606. cum ego Iacobus Anellus essem in Domo Professa Neapoli operarius, adiit me Iuvenis multum tentatus, nec sine magno periculo. Prescripsi ipsi varia remedia, & abij ad novitiatum. Et iste cum nesciret, ubi essem, redibat idem periculum. Verum nocte quadam cum esset in conclavi, audivit vocem distinctam, qua dixit: Accede Patrem Iulium Mancinellum, ipse tibi medebitur. Hic, cum nesciret, quis esset iste Pater Iulius, nec unquam illum vidisset, abiit quesitum, invenit; & ab eo ita adjunctus fuit, ut non solum in tentatione non ceciderit, sed etiam in contemptum Diaboli intraverit Religionem viridis valde observantia.

Accede P.
Julium, ipse
tibi mede-
bitur.

Hucusque Pater Jacobus in sua depositione. Ita etiam alias dicebamus, ipsum præclare scivisse, num quis verè esset inessus à maligno spiritu, vel tantum perturbatus ab humore atrae bilis, & in compendio congrua ipsi remedia dictabat. Ad hoc probandum valde huc facit, quod Pater Cæsar de Vivo tradit in supra citata sua depositione c. 5. hujus secundi libri. Sic ait: Ad templum Collegij Neapolitani adducta fuit mulier, qua credebatur obsessa à Diabolo, ut eam Pater Julius Mancinellus solitis urgeret Ecclesie exorcismis. Cum Pater Julius descendisset in templum, voluit propè illam assidere; aspexit illam fixè per spatium, quo Psalmus quinquagesimus recitaretur, inde nullo dicto verbo surrexit, & in cubiculum se contulit. Ego, qui eram coràm, mirabar, quod nec verbum ipsi loqueretur; Dixi, Pater Julj: Eccecur noluisti miserabili illi personæ exhibere solitam caritatem? respondit, quia non erat obsessa. Subjuxi; Cur Reverentia vestra nihil est ab ea sciscitata? respondit, qui manducavit allia vel cepas, non est opus, ut dicat: Ego manducavi cepas, significans, ab halitu ipso manducantem prodi. Ex quo ego didici illum ex solo flatu deprehendisse illam non esse inessam ab Acheronte; quia si habuisset demonem in corpore, statim ex flatu agniturum fuisse Orci fatorem.

Qui manducavit allia, non opus est, ut dicat.

fatorem. Verùm de spiritu divino, qui in eo habitans non solum ipsi communicabat amplum illud prudentiæ donum ad se & alios gubernandos, sed & insuper illi monstrabat, & res longinquas, & futuras; meliùs libro sequenti dicetur.

CAPVT X.

DEVOTIO

Erga Sanctissimum Sacramentum. Sacrificium Missæ.

Hic totas
pietati laxabat
habenâs.

Nunquam
intermisit
sacrificiũ,
nisi coactus

POtissima lux in animam P. Julij derivabatur ex illo ter beato Eucharistico sole, quem nos oculis fidei, intuentes sub candidis Sacramentalium specierum contentum vestibibus adoramus in arâ. In hunc immensum divinæ charitatis oceanum immergebat sese totum P. Julius, hic toti suæ devotioni ac pietati laxabat habenas. Antequam fieret Sacerdos, inserviebat, quot quot poterat, sacris, & ut devotionem tegeter, procurabat, ut in facellis fieret privatis. A consecratione enim usque ad communionem Sacerdotis, ipse totus madebat lacrimis, & in gemitus prorumpebat suavissimos, propter veram ac realem præsentiam sui dulcis Jesu, quem sentiebat verè adesse, & ad quem totus anhelabat. Inde ad Sacerdotium anno 1563. promotus nunquam intermisit sacrificium Missæ, nisi à gravissima impediretur in valetudine, morbi quippe usitati etiam non erant ipsi sat urgens impedimentum, prout vidimus in ruptura illius ossis, propter quam non poterat uti nisi unâ manu. Ita etiam in Polonia cum laboraret gravi fluxu cum febre, ab omnibus Collegij incolis, & ab ipso medico, qui bis quotidie ipsum invisebat, æstimatâ mortali, cum info-